N° 105. — 48ste jaar. Zaterdag 31 Augustus 1901.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COELÈE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, N° 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **3** »
Een « » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centms per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 31e AUGUSTUS 1901

VAN ALLES WAT.

Alles is stil. — De Kamers zijn zoo wat overal gesloten, de volkeren mogen vrij ademen.

't Is verloftijd.

Alle jaren is hij daar, en elk jaar, dat men ouder wordt, in schijn, rasser. De levenstijd vervliegt als damp ; ieder mensch zegt en denkt dat, hijzelf geen schikt er zich naar.

Gelukkige verloftijd, voor dezen die er kunnen van genieten ! Mochte de eeuwige al onze lezers wachten, en vooral hen die, op aarde, rusteloos hadden te zwoegen.

Ook de Belgische Kamer is in verlof tot in October, om aan de Socialisten toe te laten naar de badsteden te gaan of speelreizen te ondernemen. Die arme schreeuwers tegen uitbuiters en kapitalisten hebben het immers zoo druk, dat zij juist doen wat zij aan anderen verwijten.

* * *

Naar men verzekert, zijn de socialisten vast besloten, bij de heropening der Kamer, in November, een ontwerp tot herziening der Grondwet neer te leggen en de bespreking ervan bij hoogdringendheid te vragen.

Indien hunne vraag niet wordt ingewilligd, zullen zij onmiddellijk beginnen rumoer te maken. Tezelfdertijd zullen zij de straatrevolutie inrichten te Bergen, Charleroi en Luik. Brussel zal eerst later zijne beurt hebben.

Het beste wat de regeering doen kan is : de socialisten te laten begaan zoolang zij zich bepalen bij straatwandelingen en geschreeuw, maar maatregels te nemen om alle aanrandingen tegen personen of eigendommen streng te beteugelen. Het mag niet gezegd worden dat de rooden maar eene bedreiging uit te spreken hebben om hunne overdrevenste eischen te zien inwilligen.

* * *

De Chronique, het orgaan der Brusselsche geuzen, schrijft dat alle openbare officiëele scholen moeten geuzenscholen zijn.

De liberalen zijn voor den Godsdienst in hunne eigene familie, voor hunne vrouwen, zonen en dochters toch.

Vele liberalen en zelfs sommige socialisten laten hunne kinders eene godsdienstige opvoeding geven, in katholieke geestelijke onderwijsgestichten.

Maar 't volk moet vergeusd worden door 't onzijdig of goddeloos onderwijs ; de Godsdienst moet uit de harten der volkskinderen gerukt worden.... maar zij, de rijke liberalen, mogen de Godsdienst beijden uit vreeze van den laatsten dag.

Is dat niet tergend voor het volk ?

Weg met die akelige liberale foppers, die de vergeuzing voor een ander willen !

* * *

Het is altijd belangrijk, wanneer de socialistische zoontjes aan hunne liberale voorvaders de waarheid zeggen. Ziehier wat onlangs citoyen Anseele aan de *Flandre libérale* antwoordde :

« Gij zijt het, liberalen, die ons leerdet de Kerk vermaledijden en het verleden haten ; gij deedt ons den eed van Annibal afleggen tegen de samenleving, verdorven door elende en catholicismus ; gij zijt het, die ons de verklaring van 's menschenrechten en de boeken van Edgar Quinet en Eugeen Sue ter hand steldet ; gij zijt het eindelijk, die ons de grondbeginselen hebt ingeboezemd waarvan wij nu de gevolgen afleiden. Gaat voort in uw werk, sticht *onzijdige scholen* en *liberale jongmanskringen* : Gij vermenigvuldigt wezentlijk *kweekerijen van socialisten.* »

Het kan niet anders.

Zien wij niet alle dagen liberalen een verbond met de socialisten maken ? Soort zoekt soort, zegt het spreekwoord.

« Gij zult de roode vlag volgen of niets zijn. » zegde Anseele.

En over 1900 jaren, had de Groote Meester reeds gezegd : « *Men kan geene twee meesters dienen Die niet met mij is, is tegen mij* »

Kiezen moet men.

* * *

Men schrijft uit Oostelijk Zeeuwsch-Vlaanderen :

Werden vorige jaren onze slooten en plassen druk bezocht door Belgen, die door de velden trokken om kikvorschen te vangen en te dooden, tot heden zijn we van het minder gewenscht bezoek dezer lieden verschoond gebleven.

Sommige beweren, dat België tegenwoordig zulk een nauwlettend oog slaat op het vervoer dezer voor den landbouw nuttige dieren, dat men de vorschebillekens niet meer te Parijs kan krijgen ; anderen verklaren dat door de jaarlijksche wederkeerende klopjachten het aantal zoo gering geworden is, dat de Belgen met dit moordend bedrijf geen voldoend loon meer kunnen verdienen.

Dit laatste is zeer aannemelijk. Als men gezien heeft hoe de laatste jaren hier huisgehouden is en men nagaat dat er bijna dagelijks geheele manden billekens verzonden werden, dan kan men genoeg begrijpen, dat het kikvorschenvolkje daardoor in aantal verminderd is.

Vorige jaren kon een man, die bij de vangst wat gelukkig was, 2 gulden per dag verdienen. Een ongekend hoog loon voor deze streken.

HOE MEN TROUWEN KAN ?

Voor niemand is het een geheim dat het soms moeilijk is tot *Staat* te geraken. De jonge lieden, vooral van de deftige burgerij, hebben te weinig gelegenheid elkander te ontmoeten, om eene ernstige liefdebetrekking aan te knoopen. Men verkeert met de oogen, maar daarmee is 't ook al !

In de groote steden, bijzonder in Duitschland en in Oostenrijk, ook reeds in ons land, gebruikt men een nieuw lokaas om elkaar te vangen, namelijk *huwelijk per aankondiging*, in de dagbladen. Zoo hebt ge maar een groot frauseo dagblad te doorloopen, of ge vindt er talrijke huwelijksaanvragen.

Hewel, ge moogt het gelooven of niet, maar in een dagblad van Weenen waren er onlangs 598 aanbiedingen en vragen om in het huwelijk te treden. — En ge moet niet denken dat 't allemaal oude menschen zijn die moeilijk aan iets kunnen geraken, neen, de meesten onder de mans telden 25 tot 35 jaar, en de meisjes verschilden van 20 tot 30 jaar.

Zulk huwelijk, 't is waar, is geene liefdevereeniging meer ; dat noemt men op onze dagen *zaken doen*.... Een handelaar, als hij binnen is, zoekt zijn magazijn over te laten, en een vader van familie, wanneer zijne kinderen groot zijn, zoekt hij ze te plaatsen : dat is de gang van de wereld, in onze eeuw van klatergoud !

Gelukkiglijk, hier in ons Limburg is het huwelijk per aankondiging nog niet ingewoerteld, maar wie weet of het binnen eenige jaren niet zal ingeplant zijn. Immers, al wat van den vreemde komt, wil nagebootst worden.

Onlangs verklaarde ons een persoon dat het genoeg was slechts een huwelijksaanvraag in de gazet te doen plaatsen, om met dozijnen antwoorden te bekomen.

Een jongman, die gaarne in 't groote broederschap zou getreden zijn, had dit middel beproefd en tusschen de 70 brieven die hij ontving, las hij onder andere :

« Ik ben een juffer van 25 jaar, lief, schoon voorkomen, met eene huwelijksdoos van 10,000 fr. ik speel piano en kan ook zingen. »

Dat is niet slecht, zei de trouwlustige jonkman bij zijn eigen, maar laat ons een anderen brief lezen.

« Ik breng 20,000 fr. meê ; mijn voorkomen is wel, ik ben aangenaam van karakter en ouderloos. »

Goed zoo ! sprak de jongeling, dat is mijn droom, geene schoonmoeder te hebben. Maar zie, achter haar naam staat nog iets in 't klein geschreven : *Ik ben vijftig jaar*... Och, Heere, toch, zuchtte de jongeling en liet zich op eenen stoel vallen...

Maar laat ons nu eens de brieven ontleden die een meisje ontvangen heeft als antwoord op hare inlassching : Zij heeft 18 brieven gekregen en leest ze af in tegenwoordigheid van papa en mama. — De kandidaten worden gewikt en gewogen.

« Een dokter ? — Die is altijd uit huis, zegt papa. — Een apoteker ? Maar die is altijd thuis, zucht mama. Een advokaat, heel goed als hij te pleiten heeft, maar die hebben tegenwoordig zoo weinig te pleiten. — Een ambtenaar met 300 fr. per maand. Zie, dat ware iets ! 45 jaar oud, een gestelde mensch ; en als hij sterft trekt men eene jaarwedde. Oh, schrijft hem dat ge wel zoudt willen, zeggen de ouders.

« Maar, pa, zoudt gij niet willen schrijven ; dat staat niet dat ik zoo aan eenen vreemdeling schrijve.

« Wat ! een vreemdeling, roept de vader uit. Wel, kind, dat is geen vreemdeling voor u : 't is uw *toekomende*. »

TROUWEN.

Trouwen is geen kinderspel
Trouwt gij goed, dan is het wel.
Trouwt gij met een licht gemoed,
't Gaat den meesten tijd niet goed,
En 't leven wordt een hel.
Trouwen met een lichten zin,
Immer is 't een slecht begin.
Trouwen met een rein gemoed
Strekt tot heil en tot het goed ;
Doch eenieder die het doet,
Overwege en wete wel :
— Trouwen is geen kinderspel.

Allemansgerief.

VOORZORGEN MET PETROOL. — Waarop moeten we bij het gebruik van lampen en petroolvuren te letten ? — Giet nooit petrool in een branderde lamp of vuur ; dat zou eene misdaad zijn, gezien de gevolgen die zulke onzinnige daad na zich slepen kan. — Zie toe dat uw hanglamp goed aan de soldering bevestigd is en dat er steeds een walmlokje boven 't glas hangt. — Wanneer ge de lamp of het petroolvuur wilt uitdooven, draai de wiek niet te laag. — Vrouwen, laat die ongelukkige gewoonte daar uwe stoof met petrool aan te maken. — Overweegt toch dat uw leven en misschien dat uwer naastbestaanden van uwe dwaze handeling afhangen kan ! — Hebt nooit te veel petrool in huis en bewaar ze in blikken bussen en niet in flesschen. — Kuischt uwe lampen alle dagen en zorgt dat de bol goed gevuld is vooraleer de wiek aan te steken.

Tegen INKT- en ROESTPLEKKEN. — Neemt een heel rijpe tomaat, houdt het zap en doopt er de geplekte stof in. Na eenige oogenblikken mag men ze uitwrijven en spoelen.

Tomatenzap neemt, even als citroenzap, de inktplekken van de handen weg.

VOORTEEKENS VAN ONWÈER. — Wanneer men 's zomers, bij noorder- tot noordoosterwind, en bij een volkomen zuiveren hemel, bij den ondergang der zon, boven den gezichteinder in het zuiden, een lichten grijzen band, of een kleine wolk met bultigen top bemerkt, dan zal de wind den volgenden morgend naar het zuiden omgaan, en het onwèer 's avonds op den volgenden dag plaats hebben.

Wanneer 's morgens, bij een zuiderwind en eene schitterende zon, aan het punt van den gezichteinder, vanwaar de wind blaast, eenige lichte, bultvormige wolken te zien zijn, dan kan men 's namiddags onwèer verwachten.

Opeengestapelde wolken met zwarten voet die boven den gezichteinder in het zuiden opstijgen, zijn een onfeilbaar voorteeken van donder.

Bij noorderwind ontstaat nooit donder ; althans de uitzonderingen zijn buitengewoon zeldzaam.

Onweders, die bij westenwinden plaats hebben, worden in onze streken door een tijdperk van regen gevolgd.

VOOR DEN BLOEMHOF. — Cactussen, die niet bloeien willen, overwintert men in eene warme kamer, in een halfdonkeren hoek, waar ze tot begin April niet meer begoten worden. Dan geeft men ze eens per week een weinig koud regenwater, zet ze op eene zonnige plaats voor het venster en vermeerdert het water langzaam tot September, wanneer ze weer gaan rusten.

SPREUKEN.

— Een bloem, een strik, een gespen minder,
Maakt een pensioen, en geeft geen hinder !

— Ook daar men 't niet en ziet,
Is dikwijls groot verdriet.

— Het is veel mannen hun ongeluk, dat zij de vrouwen te vroeg, en veel anderen hun ongeluk dat zij de vrouwen te laat leeren kennen.

— Eene kwade tong is voor gewis,
Het grootste monster dat er is.

— Gewoonlijk worden die vrouwen op de banden gedragen, die de handen in den schoot leggen.

— Zoolang de mensch in zich iets bestatigt dat moet afgeschaft of verbeterd zijn, is hij op goeden weg.

— Een lui leven is eene voorbarige dood.

— Men heeft schoon veel goeds van ons te zeggen, wij zelf denken er nog meer over.

— Men heeft nooit meer verstand noodig dan wanneer men te doen heeft met gekken.

— Iets wat altijd ons leed verzacht, is er anderen verantwoordelijk over maken.

— Met alles te willen overhaasten, overhaast men zijn eigen zelven.

— Een mensch zonder verduldigheid is eene lamp zonder olie.

— Wilt gij geruste vredezwevlevensloop passeeren,
Mijdt uw leven lang voor vleiers en kommeeren.

KOLEN in LIMBURG

Er is thans geen twijfel meer, dat rijke kooilagen in den grond onzer provincie voorhanden zijn.

Men weet dat opzoekingen plaats hadden onder 't bestuur van M. André Dumont, leeraar der hoogeschool van Leuven.

De boringen te Lanaeken en te Eelen hadden geen uitslag opgeleverd, maar te Asch hebben zij thans, op onbetwistbare wijze, het bestaan doen kennen van verscheidene lagen van de beste kolen.

Onnoodig aan te dringen op het belang dezer tijding ; het land verwerft hierdoor een nieuwen rijkdom ; 't is een uitslag, waarop M. Dumont met fierheid mag neerzien, want sedert 1896 houdt hij zich onvermoeid met deze opzoekingen bezig.

Hij heeft de overtuiging dat men nu het eerste spoor ontdekt heeft van een waar koolbekken in het Limburgsche, eigentijk eene voortzetting van het koolbekken der Ruhr.

Nog eens herhalen wij, wat wij zegden tot onze katholieke vrienden : van heden af maatregelen genomen om de bevolking der streek voor den godsdienst te bewaren.

De groote nijverheid zal hooger loonen brengen, maar tevens kwalen, die honderd maal erger zijn dan armoede : ongodsdienstigheid en drankmisbruik.

Wij zijn overtuigd dat de katholieken, door hunne werken en door eene sterke organisatie der toekomende arbeiderswereld, het gevaar zullen weten af te weren.

BEHEER VAN STAATSSPOORWEGEN.

BERICHT.

IIIgoed. — Colli tot 60 kg. zwaar tegen tarief 1 (spoedbestelling) en tarief 2 (sneldienst).

Nieuw tarief.

Frankeering met « spoorwegzegels. »

Met 1ste SEPTEMBER 1901, *worden colli,* **tot 60 kg. zwaar,** *tegen tarief 1 en tarief 2, over allen afstand binnen het Rijk, tegen gelijke vrachtprijzen verzonden ; die colli mogen met* « **SPOORWEGZEGELS** » *gefrankeerd zijn.*

De vrachtprijzen zijn :

PER COLLI.

ZWAAR TOT KILOGR.	TARIEF 1. (Spoedbestelling). FR.	TARIEF 2. (Sneldienst). FR.
5	0.80	0.50
10	1.00	0.60
20	1.50	0.70
30	2.00	0.80
40	2.50	0.90
50	3.00	1.00
60	3.50	1.10

De colli mogen verzonden worden met belang bij de aflevering, bezwaard met terugbetaling (onbeperkt) en met voorschotten. In gemeenten waar de bestelddienst bestaat, mogen de colli, waarvoor de afhaling ten huize werd gevraagd, met zegels gefrankeerd zijn.

Om tegen voormelde prijzen te worden verzonden, *moeten* de colli met « *SPOORWEGZEGELS* » *gefrankeerd* zijn en aangeboden worden met een verzendingsbulletijn.

Voormelde maatregelen zijn genomen om aan den afzender het berekenen van den vrachtprijs te vermijden en hem den tijd te sparen die ter statie van vertrek noodig is voor de schriften en de formaliteiten van aanneming.

Het het nieuwe stelsel kan de afzender, zonder zich te vergissen, het verzendingsbulletijn zelf opmaken en er, voor het bedrag van den vrachtprijs, de noodige zegels opplakken evenals hij met postzakken zou doen.

Afzonderlijke colli tot 60 kilogr. met te betalen vracht, en zendingen van hetzelfde gewicht bestaande uit *verscheidene colli*, vrachtvrij of met te betalen vracht samgeboden, mogen NIET met zegels gefrankeerd worden. Zij worden bevracht tegen de hierboven voor dergelijke gefrankeerde colli aangewezen prijzen, verhoogd met fr. 0,20 per zending.

* * *

Het bleek dat dieften, ontvreemdingen, verlies of beschadiging aan bestelgoed, vooral het gevolg waren van onvoldoende verpakking.

Als goederen in die nadeelige voorwaarden ten vervoer besteld zijn, valt heel de verantwoordelijkheid wegens het verlies of beschadiging die daardoor ontstaat, op den afzender.

Het Beheer kan dus den afzender, *IN DEZES EIGEN BELANG*, niet genoeg aanraden de verpakking zijner colli te verzorgen en niet al te zuinig zijne goederen in te pakken, dus geen papier te nemen als wasdoek noodig is, of geene al te oude kisten, manden, kartons, enz., te bezigen.

Het Beheer raadt insgelijks aan, stempels, loodjes of gombanden tot meerdere waarborg te bezigen.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

Stad Tongeren. — Zondag 22e September 1901 ;

GROOTE PAARDENWEDLOOPEN en wedstrijd van voertuigen,

1200 fr. PRIJZEN.

☞ Vraagt het breedvoerig programma van deze wedstrijden aan den schatbewaarder, *M. B. BROEDERS*, apotheker, Hasselsche straat.

GENOOTSCHAP VAN DEN **H. Vincentius à Paulo.** — Aanbidding van den eersten vrijdag der maand, den 6e September aanstaande, in Onze-Lieve-Vrouw Kerk, van 2 tot 6 ure. Lof om half zes.

ASSOCIATIE VAN HET H. SACRAMENT EN HET WERK DER ARME KERKEN. — Vrijdag 6e September. Lof om 5 1/2 ure, in O.-L Vrouwe Kerk.
Aanbidding van 2 tot 6 ure.

NATIONALE MAATSCHAPPIJ VAN BUURTSPOORWEGEN. — De volgende bijzondere treinen zullen ingericht worden *op ZONDAG 15de SEPTEMBER aanstaande*, ter gelegenheid der **KERMIS van Tongeren :**

Tongres, Dépôt, (Bergpl.),	10,00 's av.,	(soir).
» Marché, (Markt),	10,01	»
» Station, (Statie),	10,02	»
Berg,	10,07	»
Genoels-Elderen,	10,14	»
Millen,	10,20	»
Herderen,	10,25	»
Riempst,	10,30	»
Vroenhoven,	10,38	»
Kesselt,	10,42	»
Hees,	10,46	»
Veldwezelt,	10,51	»
Lanaeken, Station, (Statie),	11,00	»
» Poste, (Post),	11,05	»
» Petersheim,	11,11	»
» Dépôt, (Bergpl.),	11,15	»
—0—		
Tongres, Dépôt, Bergplauts,	10,15 's av.,	(soir).
» P. de St-Tr. (St-Truiderp.),	10,18	»
» P. de Liége, (buiterpoort),	10,22	»
Hamal,	10,29	»
Russon,	10,35	»
Othée,	10,42	»
Villers, traversée, (overkr),	10,50	»
Station, (Statie),	10,55	»
Hognoul,	10,57	»
Foze,	11,05	»
Voroux-Goreux,	11,10	»
Fexhe-le-Haut-Clocher,	11,15	»

APOTHEEK.-ZONDAGSRUST.

MORGEN ZONDAG zal de Apotheek van
M. FRANCKEN
alleen open blijven, *van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts*, VOOR DE DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.
De Comptante betaling zal vereischt worden.

Op de markt van TONGEREN van verleden donderdag waren te koop gesteld : 269 koeien en kalveren, 0 schapen, 188 vette varkens, 1679 magere varkens.

☞ **Paardenmarkt** *te Tongeren*, KERMISDONDERDAG **19e** SEPTEMBER.

Rixingen. — Toekomenden zondag, 8 September, zal de processie der Kluis te Vrijhern haren jaarlijkschen omgang doen.

Wij vernemen dat, te dezer gelegenheid, en om een blijk van hoogachting te geven aan de nederige en zoo verdienstelijke Broeders Kluizenaars, het reeds zoo goestig gekend zangkoor van Henis-Rixingen, onder het knap en ieverig Bestuur van den Heer Gerard Buckinx, om 9 uren, eene prachtige vierstemmige muziekmis zal komen uitvoeren en den godsdienstigen stoet opluisteren door het uitvoeren van eenige der schoonste stukken van hun repertorium.

Wij wenschen de jongens van Henis en Rixingen geluk over dit schoon gedacht.

DE DOCHTER
van den
VALSCHMUNTER

Een verhaal van de Russische grenzen.

28ste VERVOLG.

Maar zij vouwde de handen tot een stil gebed en hare blikken bleven op het gezichtje van het kind gevestigd, alsof zij uit dezen vredigen aanblik ook teveens levenskracht en levensmoed voor hare eigen ziel putten kon.

Daar werd opeens aan de deur geklopt.

Esther, verschrikte hevig : wat was dat ?

Zij werd plotseling door een nameloozen angst overvallen, de vrees, dat hare vervolgers zich reeds achter die deur bevinden konden. Weer werd er luider en driegerder geklopt ! Esther stond bevend op, doch waagde het niet te roepen.

Ploteseling werd de klink opgelicht, de deur ging open en in de opening vertoonde zich... Walewski.

. . . . . .

Eenige oogenblikken zagen de beide minnenden — van wie de een den ander ver weg en in nood en gevaar geloofde — als versteend aan, dan klonk plotseling een dubbele kreet, en vielen zij elkander, beeneend van vreugde en verrukking, in de armen.

Na zooveel leed en smart was dit geluk opeens te groot, doch voor hetzelfde oogenblik althans was alles vergeten. Hoe konden deze gelukkigen ook vermoeden, dat het noodlot hen hier slechts voor eenige oogenblikken zou te samen brengen, om hen dan weer te onverbiddelijker te scheiden ?

Eerst de terugkomst der door Esther uitgezonden vrouw herinnerde er de minnenden aan, dat zij beiden op de vlucht waren en aan zeer groote gevaren blootgesteld.

De vrouw was natuurlijk zeer verbaasd, dat gedurende hare afwezigheid nog een gast was aangekomen, maar zij werd gerustgesteld, toen zij vernam, dat deze man de gemaal der jonge dame was, ofschoon Esther's verwarring en haar klenzen deze verklaring scheenen te logenstraffen.

Maar de vrouw was niet gewoon lang na te denken over zaken, die niet direkt haar zelf betroffen. Zij berichtte, dat de wagen niet dan binnen een uur kon voorkomen, daar de peerden nog moesten gevoederd worden ; daarna pakte zij het vleesch uit, dat zij had meegebracht, en Esther begon uit onmiddellijk te bereiden, daar Walewski verklaarde, dat hij zeer hongerig was.

De uitslag van hunne bespreking was het volgende : Esther zou naar Neustadt rijden, om haren vader te waarschuwen.

Walewski zou haar eerst daarheen volgen nadat het donker geworden was, ten einde zijne aankomst geen opzien verwekken en hem niet verraden zou, daar hem nog altijd eene uitlevering naar Rusland bedreigde.

De bestelde wagen verscheen, en Esther moest van Walewski scheiden.

Het was namiddag geworden, toen zij naar Neustadt afreed, vanwaar zij nu meer dan drie dagen was verwijderd geweest, en haar hart klopte bij de gedachte, voor haren vader te moeten verschijnen, en tot hem te zeggen :

— Ik weet, dat gij een misdadiger zijt, vlucht !

Het kleine peerd voor het mandenwagentje waarin, van een bos stroo en daarover een deken, eene zitplaats was ingericht, draafde in de richting van Neustadt. Esther vroeg den boer, hoe lang het wel kon duren, voor zij de stad bereikten, en deze antwoordde dat zij daar tegen den avond konden zijn.

Deze tijd kwam Esther als de gunstigste voor.

Maar het noodlot wilde weer niet, dat zij deze reis ongestoord zou volbrengen. Na een half uur gereden te hebben, op slechte wegen en door het bosch, begon het peerd kreupel te loopen, en toen de boer hoofdschuddend afsteeg, om te zien, wat het dier scheelde, bleek het, dat dit een ijzer verloren had.

Het jammeren van den boer over dit ongeval duurde tamelijk lang en hij scheen niet weinig lust te hebben terug te keeren, waartegen Esther zich maar moeilijk kon verzetten. Hij bevond zich alleen op eenen eenzamen weg midden in het bosch. Zelfs haar smeeken scheen weinig te helpen, tot zij aanbood de vracht te verdubbelen en onmiddellijk te betalen, waarop deze beloofde haar ten minste naar het naaste dorp te brengen, en daar een smid op te zoeken, die het peerd kon beslaan.

Van nu af ging het stapvoets verder, tot men eene eenzaam gelegen herberg bij eene kruising van den weg bereikte, dezelfde waarin Rothmann eenige dagen vroeger met Koppenhagen geweest was.

Deze herberg scheen op den voermaan eene buitengewone aantrekkingskracht uit te oefenen, want bij zegde eenvoudig weg, dat hij daar moest blijven, om zijn peerd te laten uitrusten.

Hij reed met zijnen wagen regelrecht op de deur toe en Esther durfde niet eens het voertuig verlaten, maar bleef in haren mantel gehuld op den wagen zitten.

Na eenigen tijd keerde de voerman terug, en deelde haar mee, dat het naaste dorp, waarin een smid woonde, niet veraf was, dat hij daarom zijn peerd zou uitspannen en bij den smid brengen, voor een nieuw ijzer.

Hij gal Esther den raad, niet op den wagen te blijven zitten, maar in de gelegkamer te gaan, waar zich juist thans niemand bevond, en waar zij dus ongehinderd kon blijven, tot hij terugkwam.

De boer spande zijn peerd uit en bracht het stapvoets weg, terwijl Esther wel besluiten moest de gelegkamer op te zoeken, waar de herbergier haar vluchtig groette en haar den raad gal, bij de kachel plaats te nemen en zich gedurende het wachten te warmen.

Esther vroeg hem hoever zij nog van Neustadt verwijderd was, en vernam, dat de afstand nog twee mijlen bedroeg.

Esther zat meer dan een half uur lang in gedachten verzonken bij de kachel en luisterde naar ieder geluid buiten, wijl zij er ieder oogenblik hoopte den hoefslag van het door den boer teruggebrachte peerd te hooren.

Er verliep echter zeker een uur en nog was van den boer, nog van het peerd iets te zien.

Toen het eindelijk volkomen donker was, hoorde Esther plotseling een hoefslag en het ratelen van een wagen.

Haastig trad zij aan het venster om te zien, of er misschien kans zou zijn, hare reis voort te zetten.

Zij zag een wagen met een peerd bespannen, voorrijden, op welken alleen de voerman zat. Deze steeg af en betrad spoedig de gelegkamer, waarin hij vorschend rondzag.

Het was niemand anders dan Kopisch, den blauwrok, die zonder bericht of bevel van Koppenhagen blijvende, thans reeds voor de tweede maal den weg op en neer reed, dien hij gewoonlijk placht te rijden, in de hoop hem hier of daar te ontmoeten.

Hij bezag Esther met een onderzoekenden blik en toen de herbergier binnenkwam, wenke hij dezen geheimzinnig ter zijde.

Esther gevoelde zich door deze gebeurtenis zeer bevreesd. Reeds bij het afscheid van Walewski had zij er voor gevreesd, hier of daar een deelgenoot van de bende van Koppenhagen aan te treffen en niet ten onrechte vermoedde zij, dat er zich in dit geval moeilijkheden voor haar zouden voordoen.

Ook kwam de zooeven binnengekomen blauwrok haar bekend voor ; zij meende hem wel eens bij haren vader gezien te hebben, en daar zij wist, dat van de zijde van Koppenhagen en zijne aanhangers, eene vijandschap tegen dezen bestond, durfde zij zich niet alleen niet bekend maken, maar vreesde zelfs herkend te worden.

Na verloop van eenigen tijd hoorde zij weer peerdengetrappel. Er bevond zich echter in de kamer geen venster, waardoor zij naar buiten had kunnen zien, om zien te overtuigen, of eindelijk de boer met zijn peerd van den smid terugkwam.

Na korten tijd hoorde zij het rollen van een wegrijdenden wagen en spoedig daarna kwam de herbergier de kamer binnen, om haar met slecht verheelde verbazing mee te deelen, dat de voerman gezegd had naar huis terug te keeren zonder zijne verplichting, haar verder te brengen, na te komen.

Hij was weggereden, daar zijn peerd niet verder mocht worden vermoend ; dit had de smid hem dringend aangeraden.

Natuurlijk vertelde de herbergier niet, hoe de blauwrok hem had meegedeeld, dat de in de gelegkamer verblijvende dame de dochter van Peiser was, die waarschijnlijk aan het toezicht van Peiser was ontsnapt, en dat hef daarom dringend noodzakelijk was, haar op eene of andere wijze zou gevangen houden.

De herbergier had daarop aan den voerman verteld, dat de reizigster reeds met eene andere gelegenheid naar Neustadt was gereden, en gaf hem zelfs eene fooi, om hem maar zoo spoedig mogelijk kwijt te raken.

Esther was te verstandig, dan dat zij niet zou begrepen hebben, dat dit zonderling vertrek aan een tegen haar genomen maatregel moest geweten worden, maar zij wachtte zich wel dit te doen blijken. Juist daarom richtte zij zich tot den blauwrok en vroeg dezen :

— Zoudt gij niet geneigd zijn, mij tegen eene goede belooning naar Neustadt te rijden, indien ik u zeg, dat ik iederen prijs betalen wil, indien gij mij maar thuis breegt.

De blauwrok deed juist, alsof het hem zeer spest, niet aan Esther's verzoek te kunnen voldoen, maar hij zegde, dat het voertuig niet van hem was, doch van een anderen persoon, dien hij hier moest opwachten.

Toen Esther zich nu met een herhaald verzoek, haar eene gelegenheid tot rijden te verschaffen, tot den herbergier wendde, haalde deze meelijdend de schouders op en zegde, dat haar wel niets zou overblijven dan hier den volgenden morgend af te wachten.

Zij kon geheel gerust zijn, voegde hij er bij, want zijne vrouw zou haar in bescherming nemen en een goed bed voor den nacht, zoomee een goeden maaltijd bezorgen.

Door dit voorstel begreep Esther thans volkomen, dat het er beiden mannen om te doen was haar hier te houden en haar vertrek tot iederen prijs te verhinderen.

Zij was echter niet geneigd, zich aan hunne macht te onderwerpen en verklaarde beslist dat zij desnoods te voet verder zou gaan.

De herbergier scheen hierdoor in verlegenheid te geraken, maar de blauwrok was minder diplomatisch. Hij versperde Esther den weg en zegde :

— Dat zult gij niet doen !

— Waarom wilt gij mij dit beletten ? Welk belang hebt gij er bij, of ik hier blijf of wegga ?

Voert gij iets kwaads tegen mij in het schild ?

De blauwrok lachte gedwongen en antwoordde :

— Nu, ik wil niet, dat gij u bij nacht op eenen weg begeeft, die veel te moeilijk voor u is, en op welken gij zoo licht verdwalen kunt. Ik ken uw vader en hij zou het mij hoogst kwalijk nemen, indien ik het toeliet, dat gij in nacht en duisternis zondt vertrekken. Blijf maar bij dezen herbergier, die ook een vriend van uwen vader is ; morgen zal ik u naar Neustadt brengen.

De blauwrok had nu eenmaal meer gezegd, dan hij zeggen wilde. Uit zijne woorden begreep nu Esther, dat hij en de herbergier haar kenden en dat men haar onder alle omstandigheden wilde tegenhouden.

Zij werd daardoor slechts te opgewondener en zegde bepaald :

— Ik moet weg, al zou het mijn leven kosten !

Zij trachtte den blauwrok voorbij te snellen, deze echter greep haar bij haren mantel, hield haar vast en wenkte den herbergier, om eveneens geweld te gebruiken.

In dit oogenblik weerklonk het rollen van een wagen. Men hoorde een roep, waardoor de peerden tot staan gebracht worden en onmiddellijk liet de blauwrok Esther los, welke naar de deur sprong, juist toen deze opengerukt werd en Goppert, de bekende van Rothmann, die voor eenige dagen hier de ontmoetiog met hem gehad had, binnentrad.

Zooals wij weten was hij uit Neustadt en niet weinig verwonderd, de dochter van den hem bekenden Peiser, de schoone Esther, in zoo zonderlingen toestand aan te treffen.

Maar ook Esther herkende hem, zij greep hem bij den arm en riep hem toe :

— Laat ons wegrijden als de wagen voor de deur de uwe is ! Ik bezweer u bij alles in de wereld, breng mij weg van deze verschrikkelijke plaats !

De bakker, die van een zijner handelsreizen terugkwam en even als gewoonlijk, zich een oogenblik in de herberg wilde ophouden, willigde verwonderd het verzoek van Esther in en ging naar zijnen wagen terug.

Ook de herbergier en de blauwrok volgden hem, tamelijk teleurgesteld over de streep, die het toeval door hunne rekening trok.

(Wordt voortgezet).